

לבריאיות והצלחת

שמואל בן זכריה וקלרה אידל. מרים בת יהושע ומרתא
פתחיה בן יאיר וחנה. חגית בת שמואל ומרים
וילדיהם דרור הלל ואשר יש'
עודד בן שמואל ומרים. מעין בת אפרים ואורלי
וילדיהם ידידיה רננה שירה אמונה
רועי בן משה ושרה. תמר בת שמואל ומרים
לרפואת חיים שמואל בן סימה
לעילוי נשמת פרל בת רבקה ע"ה

לעילוי נשמת

אלישבע שולביץ ע"ה בת יבלחט"א יעקב אליהו ושרה הורביץ

לעילוי נשמת

הבחור שמואל אלעזר ז"ל בן יבלחט"א נתן ואביבה הורביץ

היה שותף להפצה ותרום

הורביץ. בנק פאגי (52). סניף 183. חשבון 654248

[לתרומה בפיפל](#)

מידת רביעית הלוג למה משמשת

א. רביעית מים לטהרת המצורע.

בעניין טהרת המצורע נאמר, "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והיבא אל הפה. ויצא הפה אל מחוץ למחנה וראה הפה והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. וצנה הפה ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ אגוז ושני תולעת ואזב. וצנה הפה ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים... ", ואמרו חכמים, שצריך שיהיו בכלי מים, בשיעור שדס ציפור ניכר בהם, והם רביעית מים, והיו מודדים את המים במידה של רביעית.

- אולם מידה של רביעית שנתקדשה, לא לצורך כך נתקדשה, שהרי טהרה זו של המצורע נעשית מחוץ למחנה, ולא נכנס כלל לעזרה, ולא מצינו שיתקדשו בכלי, דברים הנעשים בחוץ.

ב. רביעית שמן לחלות נזיר.

בעניין קרבנות הנזיר ביום מלאת ימי נזרו, נאמרו שני מיני לחמים. (א) חלות, שנאמר, "וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן". (ב) ורקיקים, שנאמר, "ורקיקי מצות משחים בשמן". ובדף פ"ט יתבאר בעזה"י, שלצורך שני מילי לחמים אלו היו מביאים רביעית הלוג שמן, והיו מודדים את השמן במידה של רביעית.

- אולם מידה של רביעית שנתקדשה, לא לצורך כך נתקדשה, שהרי חלות הנזיר מתקדשות בשחיטת איל הנזיר, ולא בשעת נתינתם לכלי.

ג. רביעית שמן לכל אחת מחלות מנחת חביתין.

מנחת חביתין של כהן גדול היתה באה עשרון, מחציתו בבוקר, ומחציתו בין הערבים, ועימה שלושה לוגין שמן, לוג ומחצה בבוקר, ולוג ומחצה בין הערבים, ובכל פעם היו חולקים את חצי העשרון לששה חלקים לעשות מהם שש חלות וכמו כן חולקים את הלוג ומחצה לששה חלקים חלק אחד לכל חלה נמצא שהגיע לכל חלה רביעית הלוג שמן

וכל אחד מאותם שש רביעיות הלוג, **היה מתקדש במידה של רביעית שהיתה במקדש.**

<< **ועניין זה,** לאיזה צורך נמשחה מידה של רביעית לקדש במקדש, **נתקשה בו רבי, ויישב לו רבי חייא** [כנ"ל באות ג'], **ועל כן קרא רבי על רבי חייא את המקרא הזה,** "מִאֲרָץ מִרְחָק [מבבל הרחוקה בא רבי חייא שהוא] **אִישׁ עֲצָתִי**".

מידת חצי הלוג למה משמשת

א. חצי לוג מים להשקאת סוטה.

בעניין השקאת הסוטה את המים המרים נאמר "ולקח הפה מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשפון יקח הפה ונתן אל המים", ואמרו חכמים שהיה ממלא בכלי חצי לוג מים, והיו מודדים את המים במידה של חצי הלוג.

- אולם מידה של חצי לוג שנתקדשה, לא לצורך כך נתקדשה, שהרי השקאת הסוטה נעשית חוץ לעזרה בשער ניקנור ולא היה צריך להכניס את המים לקדשם בכלי שרת.

ב. חצי לוג שמן לחלות תודה.

בדף פ"ט יתבאר בעזה"י, ששיעור השמן הבא עם לחמי תודה, הוא חצי לוג, [רביע לרבוכה ורביע לחלות ורקיקין], והיו מודדים את השמן במידה של חצי הלוג.

- אולם מידה של חצי לוג שנתקדשה, לא לצורך כך נתקדשה, שהרי חלות התודה מתקדשות בשחיטת הקרבן, ולא בשעת נתינתם לכלי.

ג. חצי לוג שמן לכל אחד מנרות המנורה.

בכל אחד מנרות המנורה היו נותנים חצי לוג שמן

שהוא השיעור שידלקו הנרות כל הלילה אף

בתקופת טבת שבה הלילות ארוכים ביותר.

והשמן הזה הניתן בכל אחד מנרות המנורה, היה

מתקדש במידה של חצי לוג שהיתה במקדש.

<< **ועניין זה**, לאיזה צורך נמשחה מידה של חצי

לוג לקדש במקדש, **שאלו רבי, וענה רבי שמעון**

ברבי [כנ"ל באות ג'], **ועל כן קילס רבי את רבי**

שמעון ברבי וכינהו בשם נר ישראל.

נר מנורה שכבה קודם הבוקר

מנורת המקדש צריכה להיות דולקת כל הלילה,

שנאמר, **"לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד ... מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר"**,

ואם כבה אחד הנרות קודם הבוקר, **יש לחזור**

ולהדליקו, אבל אין מדליקים אותו שנית **בשמן**

שנשאר בנר, אלא משליכים מהנר כל מה

שבתוכו, הן השמן והן הפתילה, ונותן שמן **אחר**

ופתילה אחרת ומדליק.

וכשנותן בנר שמן תחת הראשון, **אינו נותן רק**

כפי מה שנשאר בנר אחר שחסר, כי אין לדעת

כמה נשאר בו, [אלא אם כן נמדוד, ולא היה

במקדש מידות מרובות לתת בהן את השמן

הנותר ולבדוק מה מידתו], ועל כרחך חוזרים

ונותנים **חצי לוג שמן כבתחילה**, [ואם דלק עד

הערב, כשיגיע הזמן להדליק נרות של מחר,

מכבה אותו מטיבו וחוזר מדליק].

וכשרבי ירמיה השיב לרבי זריקא עניין זה,

שכשחוזרים ומדליקים, נותנים שמן כבתחילה,

והוכיח זאת כנ"ל, קרא עליו רבי זריקא את

המקרא הזה, **"וַיְהִי־כִי־יָחִידוּדָן צָלַח [הצליח] רֶכֶב**

עַל דָּבָר אֲמֶת וְעִנְיָה צָדֵק וְתוֹרָה נוֹרְאוֹת יְמִינָהּ",

כלומר הצלחה הוא שהשבתני דבר אמת.

נר שבמקדש של פרקים היה

< **לדעת רבי אלעזר ברבי צדוק** [וכן לדעת רבי

נחמיה אליבא דתנא אחד] – **מתוך שנאמר**

במנורה, "כִּפֹּר זָהָב טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֵת כָּל

הַפְּלִים הָאֵלֶּה", למדנו, **שהמנורה נעשית מקשה**

מככר זהב עם כלים נוספים, והכוונה ל**נרות**

המנורה, [שבתוכם נותנים את השמן והפתילות,

אבל המחנות והמלקחים אינם נעשים מהככר

שנאמר בכתוב **"אתה"** ללמד שדווקא אותה

עושים מהככר ולא את המחנות ומלקחים].

- **לפירוש ראשון של רש"י**, מאחר שהנרות

מחוברים למנורה, ואי אפשר להסירם ממנה

להטיב אותם [=לנקותם מהשמן והפתילות], **עשו**

אותם כעין של פרקים, כלומר הם היו **מחוברים**

למנורה בקנים דקים, שניתן לכופפם, וכך כשהיו

באים לנקותם, היו [דוחקים את הכיסוי של

הנרות בצד של הפתילה כדי שתתגלה], ומכופפים

את הנרות להוציא מהם את כל הדשן.

- **ולפירוש שני של רש"י**, הנרות עצמם היו

קבועים במנורה בחוזק, ואי אפשר היה להזיזם

ולכופפם, אבל הכיסוי שלהם לא היה מחובר

במנורה כלל, אלא היה מונח על גבי הנרות,

ומתפרק [=ובעניין זה היתה נחשבת כמנורה של

פרקים], וכשהיו באים לנקות את הנרות מהדשן,

היו דוחקים את הכיסוי פנימה, כדי שיוכלו

לנקות למעלה ממנו.

< **ולדעת רבי יהושע בן קרחה** [וכן לדעת רבי

נחמיה אליבא דתנא אחד] – **מתוך שנאמר**

במנורה, "כִּפֹּר זָהָב טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֵת כָּל הַפְּלִים

הָאֵלֶּה", למדנו, **שרק המנורה עצמה נעשית**

מקשה מככר זהב אבל שאר הדברים אינם

מקשה עם המנורה ובכלל זה הנרות, ואם כן

הנרות היו מתפרקים לגמרי מהמנורה, וכשהיו

מטיבים את הנרות, הכהן היה מסלקם מעל גבי

המנורה, ומניחם באוהל מועד, ומקנחם בספוג,

ומחזירים ונותן בהם שמן ומדליקים. [והכתוב,

"... אֵת כָּל הַפְּלִים הָאֵלֶּה", לא בא ללמד על כלים

נוספים שהם מקשה מככר זהב עם המנורה, אלא

שכל שאר הכלים נעשים מזהב טהור כמנורה,

ולא תאמר שדי לעשות את הנרות בזהב שאינו

מזוקק, כי ממילא הם משחירים].

© כל הזכויות שמורות י.א.ה.
bekitsur1@gmail.com

[לרכישת ספרי בקיצור באתר אמזון](#)

[פתרון לבעלי חשבונות מוגבלים](#)